

Folketingets Finansudvalg
Christiansborg

20. maj 2016

Svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 287 (Alm. del) af 27. april 2016

Spørgsmål

Vil ministeren oplyse, hvor meget det offentlige forbrug ville kunne løftes i 2020 sammenlignet med 2016, hvis regeringen ikke havde opjusteret asyltallene siden fremlæggelsen af regeringens finanslovsforslag for 2016?

Svar

Det økonomiske råderum er opgjort som den vækst i det offentlige forbrug fra 2016 til 2020, der er plads til indenfor målsætningen om mindst balance på den strukturelle saldo i 2020. Råderummet er opgjort til ca. 10 mia. kr. fra 2016 til 2020 – svarende til en årlig realvækst i det offentlige forbrug på 0,5 pct., jf. *Danmarks Konvergensprogram 2016*.

Den opjustering af antallet af flygtninge og familiesammenførte til herboende flygtninge, der er foretaget i Danmarks Konvergensprogram, skønnes at være omtrent neutral for råderummet frem mod 2020. Det skyldes, at selve størrelsen af råderummet kun påvirkes af de stigende udgifter til indkomstoverførelser. Disse bliver omtrent modsvaret af de øgede skatteindtægter fra de nytilkomne, som kommer i beskæftigelse frem mod 2020, jf. *Svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 255 (Alm. del) af 19. april 2016*.

Det er imidlertid ikke ensbetydende med, at de offentlige finanser ikke er udfordret af det underliggende udgiftspres på de offentlige serviceudgifter, som et stigende antal flygtninge og familiesammenførte medfører. Opjusteringen af antallet af flygtninge og familiesammenførte til flygtninge øger det beregnede demografiske træk på det offentlige forbrug. Dette øgede udgiftspres vil imidlertid skulle håndteres indenfor rammerne af det økonomiske råderum.

Derfor har opjusteringen af antallet af flygtninge og familiesammenførte til flygtninge en omtrent neutral betydning for råderummet og den mulige realvækst i det offentlige forbrug frem mod 2020.

Det skal endvidere bemærkes, at det demografiske træk er en mekanisk beregning, der viser det udgiftstræk på det offentlige forbrug, som befolkningsudviklingen isoleret set medfører, såfremt den reale udgift pr. bruger fastholdes uændret. Der

er en række forbehold, som skal holdes for øje i forbindelse med fortolkningen af det demografiske træk. Fx tager beregningen ikke højde for, at der kan være fallende marginalomkostninger ved yderligere brugere af den offentlige service. Navnlig hvad angår det kollektive forbrug, er det ikke givet, at en stigning i befolkningen vil medføre større udgifter. Desuden er beregningen foretaget uden skelen til mulighederne for stigende produktivitet. Set i lyset af disse forbehold indgår det demografiske træk kun som ét blandt mange inputs i grundlaget for udgiftspolitikken.

Med venlig hilsen

Claus Hjort Frederiksen
Finansminister